

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 4520/08
16.04.2009. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Томислава Медведа и Обрада Андрића, чланова већа, са саветником Врховног суда Биљаном Шундерић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, кога заступа пуномоћник АБ, адвокат, изјављеној против решења Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде Републике Србије бр. 320-11-4417/2008-06 од 15.05.2008. године, у предмету давања у закуп пољопривредног земљишта, у нејавној седници већа одржаној дана 16.04.2009. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА** решење Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде Републике Србије бр. 320-11-4417/2008-06 од 15.05.2008. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против одлуке председника општине Кикинда бр. V-320-43/2007-37 од 14.04.2008. године о стављању ван снаге Одлуке о давању у закуп пољопривредног земљишта у државној својини АА, овде тужиоцу.

Тужбом којом је покренуо овај управни спор тужилац оспорава законитост решења туженог органа због нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводима тужбе указује да је незаконито одлуком првостепеног органа стављена ван снаге одлука о давању у закуп пољопривредног земљишта у државној својини на назначеној парцели, и то само из разлога што тужилац није у остављеном року успео да прибави и том органу достави једно од наведених средстава обезбеђења ради закључивања уговора о закупу државног земљишта. Истиче такође, да је у конкретном случају, првостепени орган својом одлуком ставио ван снаге назначену одлуку о давању у закуп пољопривредног земљишта пре него што је са тужиоцем закључио уговор о закупу тог земљишта, на који начин је повредио одредбе члана 62. до 66. Закона о пољопривредном земљишту, којим одредбама закона су, иначе, регулисани услови давања у закуп пољопривредног земљишта у државној својини и којим одредбама није као услов за закључивање уговора о закупу прописана обавеза тужиоца да пре закључивања таквог уговора обезбеди хипотеку као гаранцију за плаћање закупнине. Како са наведених разлога налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење, те својом одлуком обавезе туженог да тужиоцу надокнади трошкове насталог спора са законском каматом од пресуђења до исплате, а све у року од 15 дана под претњом принудног извршења.

Тужени орган је у свом одговору на тужбу, остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Након разматрања списка предмета, оцене навода тужбе и одговора на тужбу, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је основана.

Наиме, из списка предмета и образложења ожалбене одлуке произлази да је том одлуком председник општине Кикинда ставио ван снаге Одлуку бр. V-320-43/2007-37 од 28.12.2007. године, којом је тужиоцу дато у закуп пољопривредно земљиште у државној својини које се налази у К.О. ГГ у укупној површини од __ ха, а која одлука је постала правноснажна дана 13.01.2008. године, и то са разлога што тужилац није у остављеном року, односно до 31.01.2008. године том органу доставио тражено средство обезбеђења нити је то учинио у накнадно остављеном року до 20.02.2008. године. Поступајући по жалби тужиоца изјављеној против наведене одлуке тужени орган је нашао да је жалба неоснована а ожалбена одлука правилна и у свему на закону заснована.

Оцењујући законитост оспореног решења Врховни суд Србије међутим, налази да су основани наводи тужбе којима тужилац оспорава законитост тог решења и правилност поступка у којем је исто донето. Наиме, према правном становишту Врховног суда Србије Одлука о давању у закуп пољопривредног земљишта у државној својини не представља управни акт у смислу члана 6. Закона о управним споровима, јер се тим актом не одлучује о појединачном праву или обавези физичког или правног лица у каквој управној ствари, већ о спровођењу поступка давања у закуп пољопривредног земљишта у државној својини – у вршењу овлашћења управљања.

Међутим, за разлику од правне природе Одлуке којом се даје у закуп пољопривредно земљиште у државној својини, Одлука којом се та, напред наведена одлука, уклања из правног поретка има карактер управног акта, сагласно чему иста мора бити донета у поступку, на начин и у форми прописаним одредбама Закона о општем управном поступку.

Одредбом члана 13. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01), прописано је да се решење против кога се не може изјавити жалба нити покренути управни спор (правноснажно решење), а којим је странка стекла одређена права, односно којим су странци одређене неке обавезе може поништити, укинути или изменити само у случајевима који су предвиђени законом.

По оцени Врховног суда Србије тужени орган, као ни првостепени орган, у поступку доношења оспореног решења, односно ожалбене одлуке, нису поступили на начин прописан цитираном одредбом закона, чиме су повредили правила поступка на штету тужиоца. Наиме, ожалбеном одлуком председника оштине бр. V-320-43/2007-37 од 14.04.2008. године уклоњена је из правног поретка одлука истог органа бр. V-320-43/2007-37 од 28.12.2007. године, којом је одлучено да се тужиоцу да у закуп предметно пољопривредно земљиште у државној својини, која Одлука је постала правноснажна у управном поступку, а што се у складу са наведеном одредбом члана 13. Закона о општем управном поступку могло учинити само применом неког од ванредних правних средстава која су прописана тим законом и то на начин и у поступку прописаним истим законом. Међутим, ни из оспореног решења, као ни из одлуке првостепеног органа не види се применом ког ванредног правног средства првостепени орган ставља ван снаге постојећу правноснажну одлуку којом се тужиоцу даје у закуп пољопривредно земљиште у државној својини, а које се налази у КО ГГ у укупној површини од __ ха.

Код оваквог стања ствари тужени орган је, одлучујући о тужиочевој жалби изјављеној против одлуке првостепеног органа од 14.04.2008. године требало да ту одлуку, као управни акт, поништи применом одредбе члана 232. Закона о општем управном поступку, имајући у виду повреду правила поступка учињене од стране првостепеног органа. Како тужени орган није поступио на наведени начин и у складу са наведеном одредбом закона, то је и сам повредио правила поступка прописана одредбом члана 199. Закона о општем управном поступку на штету тужиоца.

У поновном поступку потребно је да тужени орган отклони повреду правила поступка на које је указано овом пресудом, имајући при том у виду да су примедбе суда у погледу поступка обавезне за тужени орган у смислу члана 61. Закона о управним споровима.

Са напред наведених разлога, Врховни суд Србије је, на основу члана 38. став 2. у вези члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву пресуде.

Наводе тужбе којима тужилац потражује трошкове насталог спора, Врховни суд Србије оценио је као неосноване с обзиром на то да је одредбом члана 60. Закона о управним споровима прописано да у управним споровима свака странка сноси своје трошкове.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 16.04.2009. године, У. 4520/08

Записничар, Председник већа - судија,

Биљана Шундерић, с.р. Олга Ђуричић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Оливера Стругаревих

СнМ